

P E R O T O M I Ć

Surova
zavodnica

Stanar u očima tuge

Pero Tomić

SUROVA ZAVODNICA

Urednik:
FRANJO MILOŠ

Vlastito izdanje:
PERO TOMIĆ
Aleja Lipa 1 - D
10040 ZAGREB - DUBRAVA

Lektor:
INGRID BOBAN

Digitalno-grafička priprema:
CHRISTIAN T. BELINC

Slika na naslovnici:
Jelena Tomić, Plesačica.

Slika na stranicama:
36-37, 38, su iz albuma autora

Slika na stranicama:
11, 16, 22-23, 41, 46, 53, 62, 68, 72 i 75 su uzete sa »Free Stock Photos«, www.pexels.com

Vlastiti nakladnik: Pero Tomić, Zagreb, 2024.

Tisak: Og grafika d. o. o., Jastrebarsko

Naklada: 1000

ISBN 978-953-49396-6-6 (digitalno izdanje)

ISBN 978-953-49396-7-3 (tiskano izdanje)

Tiskano u ožujku 2024.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001218551.

PERO TOMIĆ

Surova
zavodnica
Stanar u očima tuge

Vlastita naklada
ZAGREB, 2024.

L J U B A V I N I K A D A D O S T A

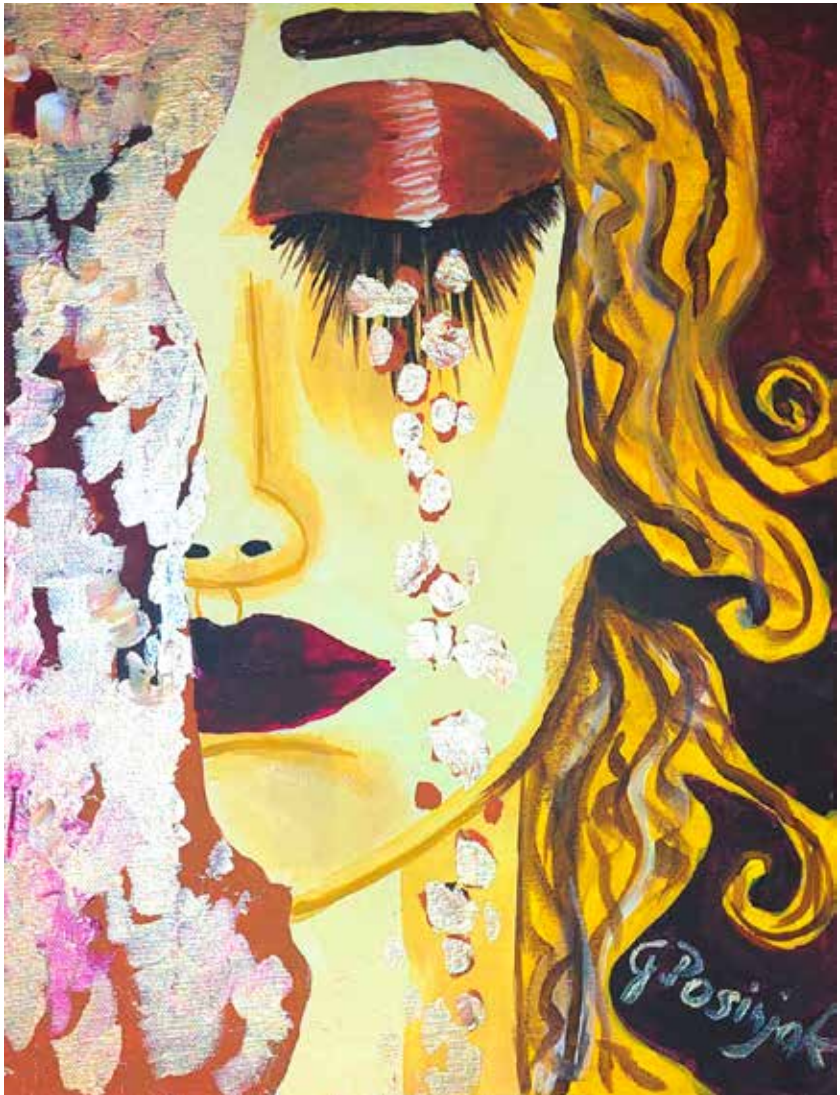
pa tako ni ljubavnih pjesama i u ovoj četvrtoj zbirci poezije Pere Tomića. Ljubav, uzvraćena i neuzvraćena trajna su mu inspiracija. I dok čitam Tomićevu poeziju pomislim da se oprašta sa svim svojim ljubavima. Ali, vraga. Ne ide to tako lako. Svaka njegova ljubav je nezacijeljena rana i završni stih uskovitla uspavane osjećaje i budi nemir koji rodi novi ljubavni stih.

Tomić pjeva i o vremenu u kojem živi, uočava tragediju suvremenog čovjeka i otima joj se stihom koji poziva na razum.

Djetinjstvo i sjećanje na mlin, Mišince i bezbrižnu mladost snaže ga i ispiru gorčinu kao voda kojoj se dječak s povjerenjem i bez straha predavao.

Iskreno, bez patetike i nepretenciozno Tomić nas i ovaj put povede u snoviđenja, ljubav i stvarnost.

Franjo Miloš

Slika:
»Kraljica ledena«
Gordana Posinjak

Kraljica ledena

 bećao si mi pisati
romanse i serenade.
Već godinu nove ne čitam.

Moram suze sakrivati.
Zar te nimalo ne boli?

Lutam po Bundeku.
Svud' trava pokošena, zelena...
Kiša sipi...obrazi mokri...

Čujem plač trava. I jeku.
Gazi nas kraljica ledena.
Dušu mi razdiru uzdasi.

Tražim tvoje riječi
nije l' koja za me niknula.
Slavuji na granama šute.

Kao da znaju: nema nade.
A ja, nisam se naviknula
živjet' bez tvog stiha: ljubim te.

Nesretna lutam po Bundeku...

Slika:

»Ostavljena žena«

Kristina Šolaja

Rudar

*N*isam i neću da budem
princ iz bajke.

Rudar bih mogao biti.

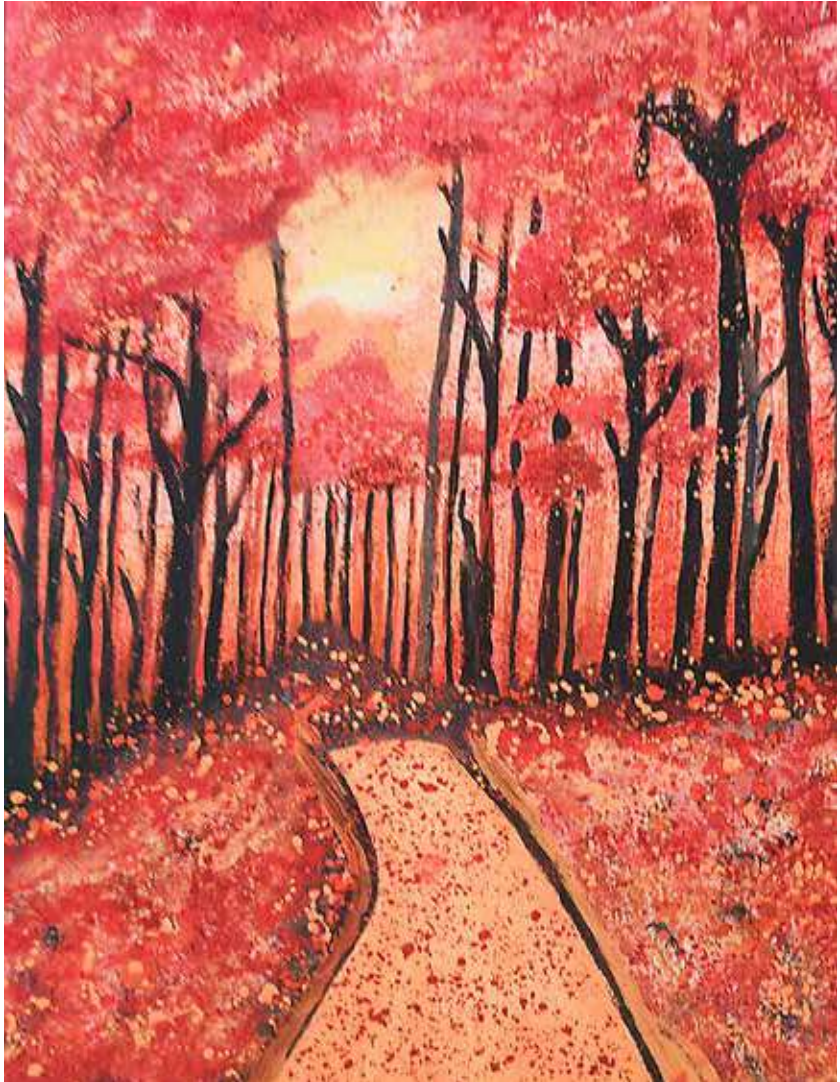
U zaljevu carstva tvoga
biser tražiti.

Skrivaš ga od pogleda
bez razloga.

Želim biti rudar!
Da rudarim u zaljevu tvom.

Idem duboko kopati.

Naći
i
biser tvoj ljubiti.

Slika:

»Jesen u meni«

Kristina Solaja

Zagrlimo se

Dok Alejom lipa šetamo
zagrlimo se strasno.
Oboje želju imamo i
za našu ljubav nije kasno.

I nek svi vide jasno
da grije me tvoje duše toplina.
Dok hladni vjetar fijuče glasno
usne ti ljubim. Koja milina!

Grlimo se ove noći!
Vrelinu srca osjetimo.
Hladne grudi ugrijemo
da samoću potisnemo.

Slika:
»Šesto lice«
Petra Čulo

Ugriz lavice

 Kad će doći
stalno me laže.

Ugriz na vratu.

Eh, da je sreće!
Da dobijem tetovažu
tvojih usana, biljeg jasni!

Da ubrza srce.

Zašto još čekaš, lavice?

Da mi padne mrak,
iskrvarim bez ugriza.
Da mi krv u plućima
zamijeni zrak.

Kreni u lov, lavice!
K'o kometa padalica
rastjeraj moj strah.

Ljubi! Ugrizi u isti mah.

Da i ja vidim zvjezdice.

Olujne noći

*N*isam nevin.

Ostalo mi samo
da sanjam olujne noći.

I uzgajam tugu
sam u kući.

Postavio sam zid
ispred srca,
ženama bez srca.

Čekam božićnu zvijezdu
što ne sličī na drugu.

Nemirno srce će mi pući.
Zna da ne zaboravljam
iskrenu ljubav.

Kao da si i ti znala
i prepoznala pozitivnog mene.
Nisi se bojala.

Ne budiš se

Trepavice ti sklopljene.
Medne usne nasmijane.

Zavjese navlačim
da te zraka Sunca ne probudi.

Suncu ljubazno namignem,
a ono se čudi:

Svi me iščekuju željno,
a ti me skrivaš?

Dosta mi je Sunce jedno!
Tebi je svejedno.

Ne budi se snena vilo.

Nek ti usne medno poje!

Crnokosa voljena

»*Z*elim na večeru s tobom.«

Rekla si jasno.
U očima ti vatra
blista strasno.

»Neću da budem robom.

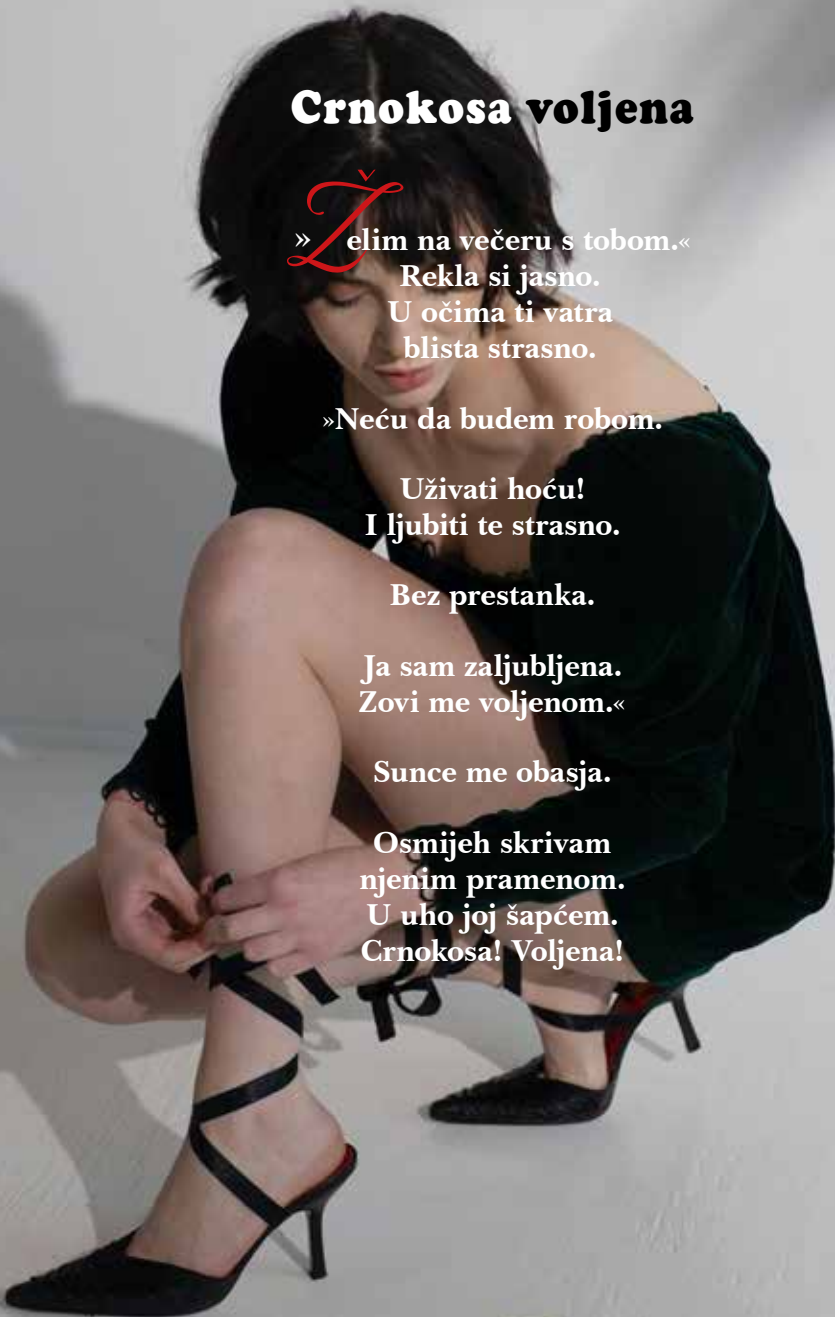
Uživati hoću!
I ljubiti te strasno.

Bez prestanka.

Ja sam zaljubljena.
Zovi me voljenom.«

Sunce me obasja.

Osmijeh skrivam
njenim pramenom.
U uho joj šapćem.
Crnokosa! Voljena!

Ne vjeruj lažima boema

*N*ikad ne vjeruj boemu!
Kad obasjaš ga pogledom,
on se izgubi.

Ni na nebu ni na zemlji boemi nisu.

Uvijek su nigdje.
Lažu da vole te od Sunca više.
I proklinju normalne jesenje kiše.

I zvijezde kad ih i ima i nema.
Udvaraju ti se lažima i nadom.
A ti? Raduješ li se njima

ili meni čovjeku na zemlji?

Vidiš li i u meni boema?
Vjeruješ li mi kad te pitam:
Jesi li žedna, jesi li gladna?

Ispeći ću palačinke ljubavne!
Bit ću ti majstor u kuhinji...

Želiš li?

Ne ljubi od mene više

Ne ljubi cvijet više od mene
dok ja, beskrajno, volim tebe.
Ubrat' će ga! I boljet' će te.
Sve jeseni uz hladne kiše,
a tvoje srce će da zebe...

Kad ti tučak, ljepoto mlada,
opraši netko i pokupi nektar,
znaj da voljet, al' i zaboljet može!
I nastat će žara i slada.
Onda srce tvoje nije samo stvar!

Možda će te boljeti manje,
nego što bole rane moje.
Ljubo! Pazi da ne izda te!
I sretno kuca u svitanje
sve zore, svake boje.

Jer srce tvoje nije više samo tvoje!

Slika:

»Suncokret«
Kristina Šolaja

Zaboraviš tugu

*N*esretna u mrak odlaziš.
Samo juriš. Kamo?
Moju tugu zaboraviš, ostaviš.
Srce moje lomiš.

K'o pokvareni stari sat
nepodmazan, hrđav, treba lijek.
Teško mu, ali kuca...
tiho...tiše...od ljubavi puca...

Čuješ li ga? Udari slabi,
ime tvoje zove.
Ne slušaš ga? Zanemari.
U ljubavi je pa se kvari.

Al' kucat će i srce tvoje
kao što sad tuče moje...
tiho...tiše...voli...gori...
spoznat ćeš da i ljubav boli...

Još otrova mi daj

*N*edne usne što ih štediš
daj mi bar malo.
Ti poljubaca vrijediš.

Otrovne su, a to mi fali.
Za koga čuvaš dobra djela?
Ljubavi, mi još nismo pali,
leti s krilima anđela.

Ljubi me usnama vrelim.
Srećo, neću da umrem žedan,
tvoje usne stalno želim.

Što otrovne su, briga me baš.
Život je, znam to, samo jedan.
Još otrova mi daj! Što čekaš,

bolje da u ljubavi umrem,
nego neljubljen bijedan.

Djevica

Ušetala se
ponosna i vedra.
»Tražim svoje carstvo«.

Priđe meni bliže,
gledam u njedra.
Poljubac je stiže.

»Djevica sam!« kliknu.

»Molba ide u koš.
Kapetan te uvreba,
njega ljubiti ćeš još.

Ja broda sam kapetan,
tvoje grudi jedra.
Kormilarimo u naše carstvo«.

A romantic scene featuring the silhouettes of a man and a woman in profile, kissing. They are positioned in the lower-left foreground. The background is a vast expanse of the ocean meeting a sky filled with soft, golden clouds at sunset. The sun is a bright, glowing orb partially obscured by the couple's heads, creating a lens flare effect. The overall color palette is dominated by warm tones of orange, yellow, and gold, with the dark silhouettes of the couple providing a strong contrast.

Ja presretan.

**Oceana malo.
Korlata još treba
i Sunce je znalo**

**za grijehе naše.
Gleda nas s neba.
Tijela ga se ne plaše.**

Djevice!

**Što si bila? Zaboravi!
Dok ti njedra diram
uživaj u ljubavi!**

Tko mi polomi iris

ris mirisni vitki
dođe mi u san.
Slomljen, obješenih grana,
ispod kojih nema nas
ni naših poljubaca.

Ne ljube se ni drugi
ispod njegove krošnje.
Tko mi polomi iris?

Zarobi ga kao pticu u krletki,
slomljenog baci u bezdan?
Tko bezgrešnika kazni?
Il' je to samo ružan san.

Noćima sam bio budan
s njom.
Iris nam je blistao
kao da je ljubio i on.

Sad je daleko...
Možda pun rana. Slomljen,
uvelih latica
čiji miris ćutim.

Miris negdašnje radosti.
Miris prohujale mladosti.

Vraćaš li kazaljke

Kako da srce prijeđe
na ljetno vrijeme
kad nije sat?
Noćas u dva zaboli.

A drhtim od zime.
Virus u pretkomori
urezao tvoje ime.

Sklapam vjeđe.
Hoće li ime izdati?
Masiram ga u inat.
Srce boli. Hoće stati.

Da vratim ili da ne vratim?
Jesu li tri ili dva sata?
Koje je vrijeme?

Pitam se, vraćaš li
kazaljke svog srca unatrag?
Sjećaš li se mene,
jesam li ti još drag?

Nije me briga za sat
i srcu ne smeta urezano ime.
Do kad li ću tebe čekat'

u vatri od zime...

26. 3. 2023.

Surova zavodnica

*T*i ne znaš

**koliko volim oči tvoje zelene.
Tvoj čarobni osmijeh
I kose ti mekane, svilene.**

Ti ne znaš

**kad okreneš mi leđa
koliko srce boli.
Koliko me to vrijeđa.**

Ti ne znaš

**i tuga mi veća
zbog tebe.
Ostavila me i sreća.**

A znaš li

**na koju god
stranu svijeta
usmjerim hod**

sjetim se

**Tebe.
Čarobnice.
Surova zavodnice.**

Slika:

»Surova zavodnica«

Gordana Posinjak

Ne zaboravlja se

S

očanica Mala.

1964-e bukve zagrlile jedinu učionicu.

Škola prvi put zagrlila mene.

Prvi put brat me prošvercao

da vidim školu

i kušam mlijeko toplo.

Drugi put u školi,

pet godina star.

Za školu premlad.

Mama i brkati direktor Gadža...

Neće me upisati.

Idi kući,

igraj se.

Suze udariše.

Godina prođe i

prvi razred ipak dođe.

Šest i po godina mlad.

Sočanica Mala.

Nova školska zgrada

i koja bukva manje.

Padoše prve ocjene,

pade i šiba u oba dlana.

Za školovanja jedna.

Učiteljica Jeleč
jedina vlast.
Za nju slast i čast.

Što u učionici, što ispod bukava,
četiri godine slova i brojeve učio.
Majka ti kukavna.

1968-e ukinulo Ćiru.
Tucanik oštar.
Kilometri do škole,
do Sočanice i do Cera pješke.

I po suncu i po kiši.
I kroz snijeg.

Prvi izlet u Krnjin.

Livade cvjetne,
borovi zeleni,
Jagode rumene.

Porastoh do petog razreda.

Naučih latinicu
i ćirilicu.
Malo teže ruski.

Voljela me Ljubica.

Moja razrednica.

Miloš matematiku
do neba digao.
Četiri plus najveća ocjena.

Dalje nitko nikada nije stigao.
Ni u petom, šestom, sedmom...
Ni u razredu osmom.

Ne zaboravlja se mladost, drugarstvo.
Priredbe na kojima se
pjesma patriotska orila.

Košarku nismo znali.

Nogomet je bio zakon.
Igrali se mučke i bliške.
Svirali na vrbove pište.

Djevojčice između dvije vatre,
igrale se lastikom i lončića.
Svaka ljepša od Kleopatre.

Više nismo klinci.
Vidike nam je otvorila
Osnovna škola »Prvi maj« Mišinci.

Ali Mišinčanima dođoše dani crni...
Ukradoše nam školu,
ostali samo zidovi krnji.

**Škole mladosti naše nestaše.
Kad vide mene i bukve se plaše,
Neće da me k'o nekad zagrlje.**

**Al' lijepo uspomene
k'o njihovo lišće
na me navrle.**

Slika:
OŠ »1. Maj«, Mišinci, kolovoz 2022.
Marica Gavran

***** Branislav Gadža bio je**

direktor OŠ »1. maj«
Mišinci cijelo vrijeme
mog osnovno-školskog
obrazovanja.

***** Lucija Jeleč bila mi je**

učiteljica prve četiri
godine. A ja, jedan od
tridesetak njenih prvih
učenika.

***** Ljubica Cvetković je**

bila moja razrednica
od petog do osmog
razreda.

***** Marko Miloš bio je**

strog nastavnik. Iz
matematike si mogao
sve traženo naučiti,
a peticu ne dobiti.

* * *

**Velika hvala
drugaricama,
drugovima,
učiteljicama i
nastavnicima i svim drugima
koji su bili dio mog života u
OŠ »1. maj« Mišinci.**

Slika:
»Put u nepovrat«
Leonardo Kopic

Mlinac kod Zelića luke

Postoji li živi otok
bez pristaništa za čamce i brodice?

Da. Mišinčani su ga izgradili.

Golema je to bila muka!

Glad ne pita.

Nazvali ga Zelića luka.

I Mlinac su napravili.

**Kroz osamdeset metara kanala,
sva voda potoka u pjenu
žurila je Mlincu pravo u žlijeb.**

**Zelića luka je cvjetala!
Mnoge zime, proljeća i jeseni
žito se mljelo za hljeb.**

**Kruh težački. Od pšenice.
Kukuruza. I od zobi.
Uz mlinareve pjesmice.**

**Mlinac bješe veliki, stari.
Kamen okrugli žito drobi.
Svi Zelići domaćini bili su mlinari.**

Svaki je dan za meljavu imao.
Žito dovezio. Na leđima nosio.
Mlinac zaposlio. Brašno ljubio.

A Mlinac?

Četiri puta četiri metra.
Vrjedniji od katedrale!
Daske mu ispucale od vjetra.

Dok kamen žito melje,
a vatra grije ruke promrzle,
mlinareve, ispunjava im želje.

Kad bi pljuskovi iznenadili,
putnici uz Lazaret i sa Lazareta
u Mlinac su se sklanjali.

Godinama bješe naš svjetionik.

I hranovnik.

A ja bijah mlinarev pomoćnik!

Te noći, dok vani je sijevalo,
naložio moj tata, mlinar,
suhe grabove cjepanice.

»Nasuću još žita. Sve se samljelo.«
Dodao sam otučke. Rasplamsao žar.
U polumraku zasjalo je mlinarevo lice.

Nas su se i vukodlaci bojali.
Kad god smo žito mljeli
nikad nisu svraćali.

Niže Mlinca Burlo je duboko.
Tu sam plivati naučio.
Rakove i ribe lovio.

A živi Mlinac je stario...

Munja ga pogodila!
Struja je došla...
Dušu mu uzela...

Na Zelića luku i dalje se išlo...

Nogomet se igrao...
Pekli smo odojke, pečenjke...
Uz pivu i šljivu se roštiljalo...

Mlinac je plakao

Što mu se kamen ne okreće...

Slika:

»Mlinac kod Zelića luke«

Pero Tomić

Vijenac nade

Prodoše mnoge godine.
Gledam sliku crno-bijelu
Rade iz Bajine Bašte.
S vijencem u kosi.

Ljeto je bilo.

Plavuša iz Bajine Bašte.
Reče mi, ja sam Rada.

Kao da u zemlju propadoh tada
od želje da joj usne ljubim,
kosu da joj mrsim.

I vjetar da glumim.
Vreliji od žege najveće
u Krajini Suhoj.

Da gleda radna brigada,
dok pletenice sreće
pletem, u kosi njenjoj.

A ostade samo Nada.

Topla riječ boginje

Kad god svjetlo pogasim
u srcu ćutim nespokoj.
U mraku čeznem za rukama toplim.

Nedostaje mi, ljubavi, dodir tvoj.
I topla riječ boginje Venere:
»Ljubav je sve što trebaš.«

Znaš da nisam bog Mars,
mnoge bitke sam izgubio.

Nesretan je moj pad.

Ti još kroz moje vene ploviš.

Usne neljubljene

Ganjam tu divnu noć.
Traperice poderane.
Osmijeh svetice.
Usne neljubljene.
Ples leptirice.

A ti? Zaboravila si?

Jesi li vidjela
očima od meda
sreću u mojim
od tvog pogleda?

Jesi?

Možda nisi?
Od tame i dima noći te...

Jesi li strah moj ćutila?
Ili nisi?

Da ne izgubim te?
Zagrljaj čekala?

Teško je u mraku prepoznati.

Pogledaj bolje u moje oči.
Vidjet ćeš sreću. I strah.
A nisi moja ni ove noći.
Priđi bliže, čut ćeš uzdah.

Još sanjam!

Zagrljaj koji sam ti dužan.

Nisi tu, a srce te zove.

U snu grlim te. Presretan.

A ti, goriš! Brojiš moje cjelove.

Hladne pahulje

Da li će prije pahulje pasti
i gole breze pokriti
ili ću ja tvoje srce ukrasti?
Zima je. Treba mi da me štiti.

Sve dok pahulje sitne padaju
lopovima će tragove kriti.
Pogleda moje ne. Oni me izdaju!
Ma ukrast' ću ti srce, moje će biti.

S njim daleko pobjeći ću.
Vratiti ga neću
dok zima zimi...
grijat će našu sreću.

Hladne pahulje padat će!
Lopovi i dalje nadati se
da srce tvoje ukrast će.
A ono zauvijek moje ostat će.

Vidiš li jesen

Vidiš li proljeće u mojim očima?
Ljeto? Il' možda vidiš
šarenu jesen?

Ili ne vidiš?

Ne diraju te boje.

A sanjaš li noćima
da cvijeće zalijevaš?
A ono buja. Kao i ljubav moja.

Sanjaš li što i ja?

Ljiljan sam tvoj.
Zalijevaš me vatrom.
Gorim i bujam u zelenim ti očima.

Ti me ljubiš!

Vladaš!

Cvjetam!

Povedi me noćas

Povedi me noćas u mrak,
zvijezdo blistava.
Pratit ću tvoj korak
omoriko vitka, srno gizdava.

Kao nebeski oganj plamti!
Prati čežnju do izdisaja.
Ovaj put dobro zapamti:
Od pakla idemo do raja.

Srca velikih, s uzdahom,
u kome mjesta za sve ima.
Zvjezdana.

Povedi me s osmijehom
i bit ćeš ljubljena.
Nikada više izgubljena.

Sava tiho teče

*S*ladna Sava opet plavi.
Duž obale južne gledam
gdje su nestale splavi?
S tobom ili bez tebe. Čekam.

Krvotok mi jako slab, tih.
Nije kao nabujala Sava.
Neizmjernu tugu osjetih.
Jesi li kao i ja noćas sama?

Kad se pogase svijeće
grlit ću te u snu.
Mutna Sava dok teče

pokraj vrba, javora.
Tiho...da me ne budi
dok mi srce odmara.

Simfonija tuge

*Z*naš li da su visoke
breze tužne.
I sve lipe
sa strane južne.

I one dušu imaju.
Svaki im list uzdiše.
Ne vide nas
zajedno više.

Danju i noću bez maestra
simfoniju tuge sviraju.
Tiho, kao i ja, krošnjama,
tvoje ime dozivaju.

Kad' li će doći proljeće

Hoćeš li doći?
Zovem proljeće
tiho. U noći.

A na komodi
svelo cvijeće.
Nada se suncu

i vodi.

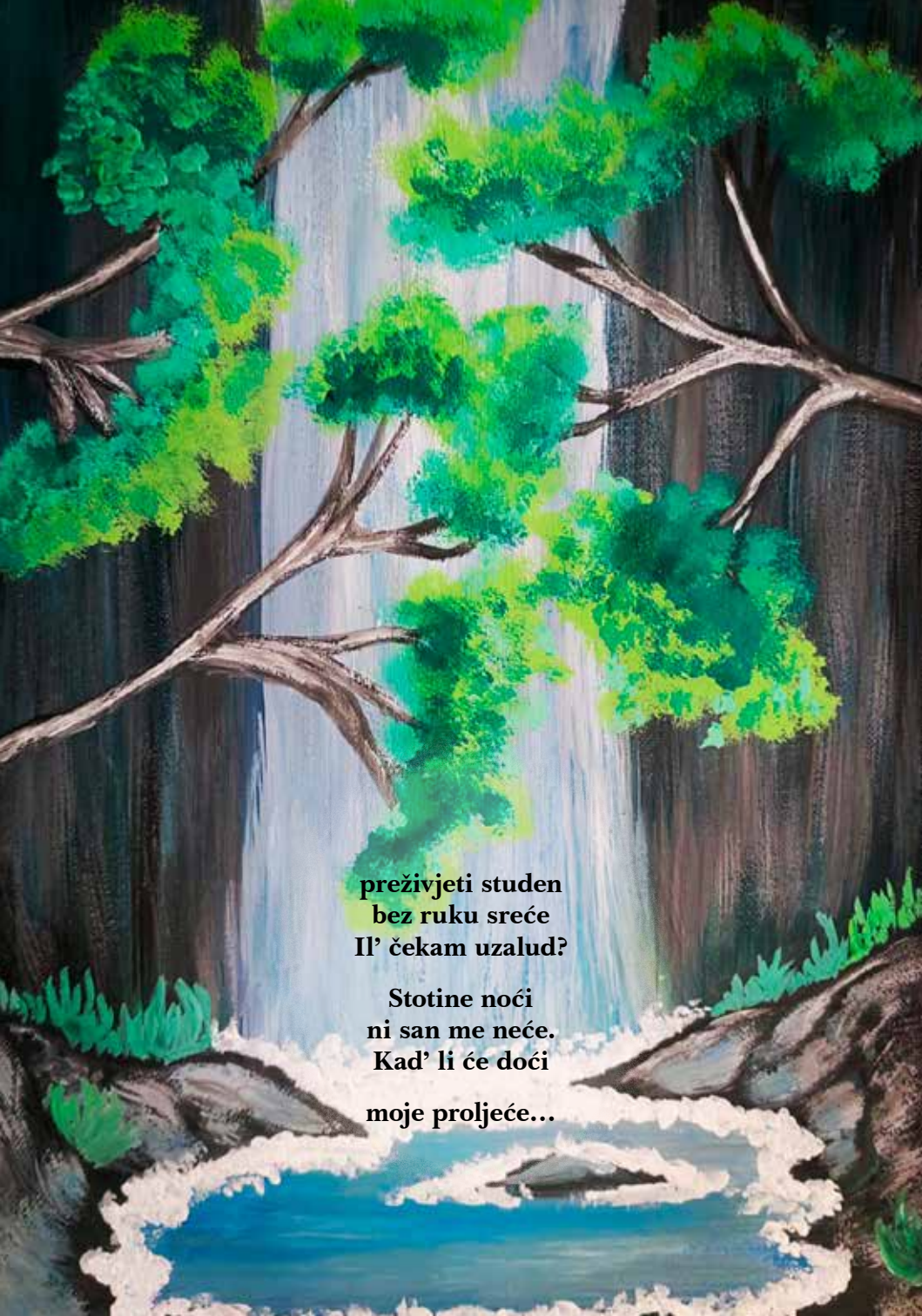
Žuti. Polako.
Žao mi ga.
Peku ga žarko

suze. I pitanje:
Što ne cvjetaš,
još ti je zima?

I srcu mom je.

Ozeblo. Sibir.
Zovem proljeće:
Podari nam mir.

Hoće li doći?
Pitam cvijeće:
Hoću li moći

preživjeti studen
bez ruku sreće
Il' čekam uzalud?

Stotine noći
ni san me neće.
Kad' li će doći
moje proljeće...

Vratite se

esu li tužne
lipe, breze, javori
dok opada im lišće
svake jeseni?

Bez pjeva pjevica,
pustih grana.
Il' raduju se miru
sa svih strana?

U zimskoj idili
što doći će,
ogoljele grane
poželjet će.

Pjesmu slavuja, lastavica...
sjevercem će dozivati:
Vratite se...
s vama je ljepše bivati.

Azaleja i Lea

Oblaci sakrili Sunce.
Procvjetala
mlada azaleja.
Tmurni ozari dan.

Vesela je Lea.

Okice joj žive. Kao latice.
Stihovima je cvijet hranila.
Radovala se i azaleja.
Svaki joj stih mirisan, divan.

Presretne su i azaleja i Lea.

Slika:

»Cvijeće«

Lea Zilda Štrbac

Oči od žada

Bijah pospan.
Dodoše nezvane u san.
Da umire mi more
u paklu noći.

Oči od žada
zavoljeh tada.
Bješe me strah zore,
da odnijet će ih kroz prozore.

Hej, zoro, ne dolazi!
Sunce zaustavi!
Hoću da sanjam,
oči od žada.

Zoro, ne dolazi!

Ah, ta dragulja dva!
Od ljubavi sazdana.
Louvre mogu krasiti,
a mene u snu pohode.

A ja, zločesti izdajnik.
Predajem se. Izgubih vojnu.
Ljubio bih, dok srce ne stane.
Zarobio bih, da drugog ne vide.

A close-up portrait of a woman's face, focusing on her eyes, nose, and lips. She has light blue eyes and is wearing red lipstick. Her hand is visible near her mouth, with fingers slightly curled. The text is centered on her face.

**Sanjam ih noću i pred zoru.
Te oči od ljubavi, žada.
Lijek su za moju samoću.
Zaustavi zoro Sunce da se rađa!**

Da sanjam oči...oči od žada...

Cvjetaš u mraku

Bez vode cvijet neće cvjetati
i Sunce mu za život treba.
U dubokoj sjeni će usahnuti.
A ja sanjam nas dvoje.
Ti u mraku umjesto vode
piješ poljupce moje.

Ćutim najljepši miris ljeta.
Vidim latice svih boja,
kao da su s drugog planeta.
Cvjetaš u mom zagrljaju.
Zasja mi i Sunce s neba,
a u srcu laste pjevaju.

Cvjetaš u mraku!
Ne brineš za uhode
kojih ima na svakom koraku.
Cvjetaj, moj cvijete!
Budi vječita duga moja
i kada sve laste odlete.

Samo cvjetaj!

Tvoj zarazni osmijeh

 smjeh ti je predivan,
dijeliš ga nesebično, naokolo.
Epidemija bukti.
Nije lako zaljubljenim
žuditi za njim.

Ni boemima
opisivati ga svaki dan.

Ako ti je smiješak otrov
doktori bi radili
po dvadeset sati.
Grobari bi pospremali
nesretnike pod korov.

Osmijeh ti je zarazan.
Nitko mu lijeka nema.

A ja sam prazan.
Okušat ću sreću.
Nadam se ljubiti ga,
a umrijeti neću.
A ti se samo smješkaš...

Ne treba potok suza

Znaš li ljubavi

da čujem huk sjeverca.
Mislim: još je zima.
Doktori vele: šum srca

što brdo tuge ima.

A bol mu golema.
Ne zna da stiglo je proljeće.
Oblake pitam: Što ljubavi nema?

Treba li da suzama zalijevam cvijeće?

Nema pomoći s' neba.
A i ne znam koja mjera i
da l' mi suza svaka treba.

Ah, da je ljubavi zera

lice da mi obriše!
Ne treba suza potok
cvijeću da prodiše

ni da vri moj krvotok.

Ljubi me ti! Više od svih!
Nemoj da išta spriječi
poj vatreni, usana tvojih.

Šum srca moga izliječi!

Slika:
»Savršen dan«
Kristina Šolaja

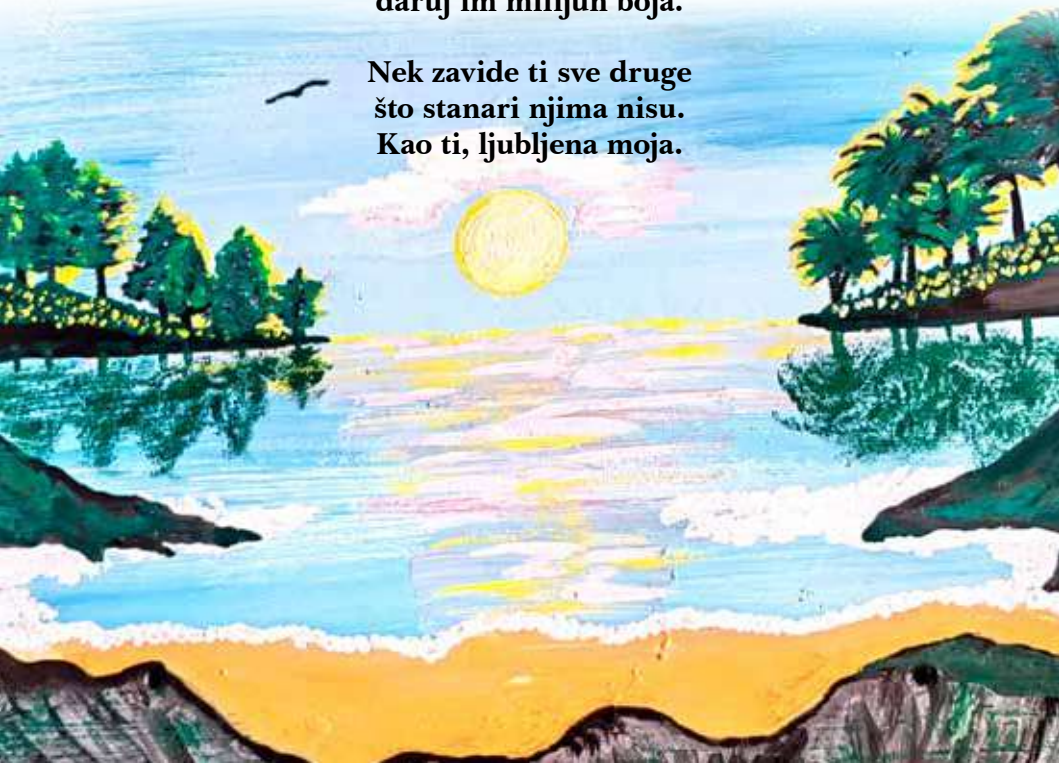
Stanar u očima tuge

Kao leptirica šarena
letiš s cvijeta na cvijet.
Pitaš se, moja malena,
nektar tko će ti donijet'?

A traže te oči tuge
što suze kao proljetne kiše.
Nestaje u njima duge
jer tebe ne vide više.

Samuju! A noći duge.
Dok ugasle posve nisu,
daruj im milijun boja.

Nek zavide ti sve druge
što stanari njima nisu.
Kao ti, ljubljena moja.

Slika:
»Dama s kišobranom«
Kristina Solaja

Proključaj Etna

*M*irisne i cvjetne
livade na straži.
Dok kiše proljetne
liju...duša traži...

lijek.

Da proključa Etna!
Budem joj najdraži

uvijek.

Još umoran skitam,
a ti mlada cvjetna.
Stalno sebe pitam:
Da l' si stvarno sretna?

Reci mi. Ne laži.

Proći će te kiše.
Livade će cvjetati.

Vezuv izgorjeti.

Probudi se Etna!
Ja već gubim glavu,
a da budeš sretna
tvoju pit' ću lavu.

Na vrhu Kilimandžara

Podravci svim turistima kažu:
»Centar svijeta je u Ludbregu«.
S ponosom vjeruju u lažu.

Svijet nije mali.

Podravci nisu znali
za Kilimandžaro.
I snijeg u Africi.

Ledenjak!

Ne slušaj laži!
Ne boj se! Planinari
i istinu potraži.

Možda na vrhu Kilimandžara?

Kad zapjevaš k'o plava ptica,
zasviraš k'o ljubljena gitara,
naći ćeš se tamo gdje počinje mašta.

U centru svijeta si!

Tu kušaj najsladi med!
Zanjiši vrelin njedrima.
Otopi sav Afrike led!

Kilimandžaro ugrij svojim bedrima!

Kad vino otvoriš

Stotinu briga brineš
svoju tugu vješto kriješ.
Ponekad tiho nestaneš
od ljubavi odustaješ.

Ne dam ti mira pjesmama.
Nek' s ljubavlju do tebe marširaju!
Da kažeš zbogom svim brigama,
moje riječi da te diraju!

Kad vedra dušu otvoriš i
legneš na ćilim, naga,
i moje sjetne stihove govoriš

u dvije čaše natoči.
Jednom zalij grlo, drugom njedra.
Saga ne žali! Zatvori oči...

Koga vidiš?

Kapnu suza

*K*apnu suza
kraljice
kad otišla si.

Samo juriš.

Razloga milijun.
Reče mi i odjuri.
Ostadoh sam. Crni pijun.

Na ploči šahovskoj.

Lovci na konjima
pobjegli.
Nema topova.

Ni kralja!

Izgubih partiju
bez kraljice.
Crni sam pijun.

Van šahovske ploče

igram,

pijun protiv pijuna.

Razglednica

koja skupljaš razglednice
svjetskih gradova
šaljem još jednu.

Pogledaj

U srcu raspuklom
vidjet ćeš sliku
mog anđela čuvara.

Zadrži je.

Ne šalji je natrag,
nije to metropola
u kojoj si bila.

To je dom tvoj!

Balkan uzdiše

U lijepoj zemlji, nesretnoj,
na brdovitom Balkanu,
koja ima duboku ranu,
od postanka njegovanu

krik se čuje.

Rane vjekovima cijele.
Krivi su! Krivi su
popovi, učitelji, doktori, vladari.
Krive su uniforme i mantili.

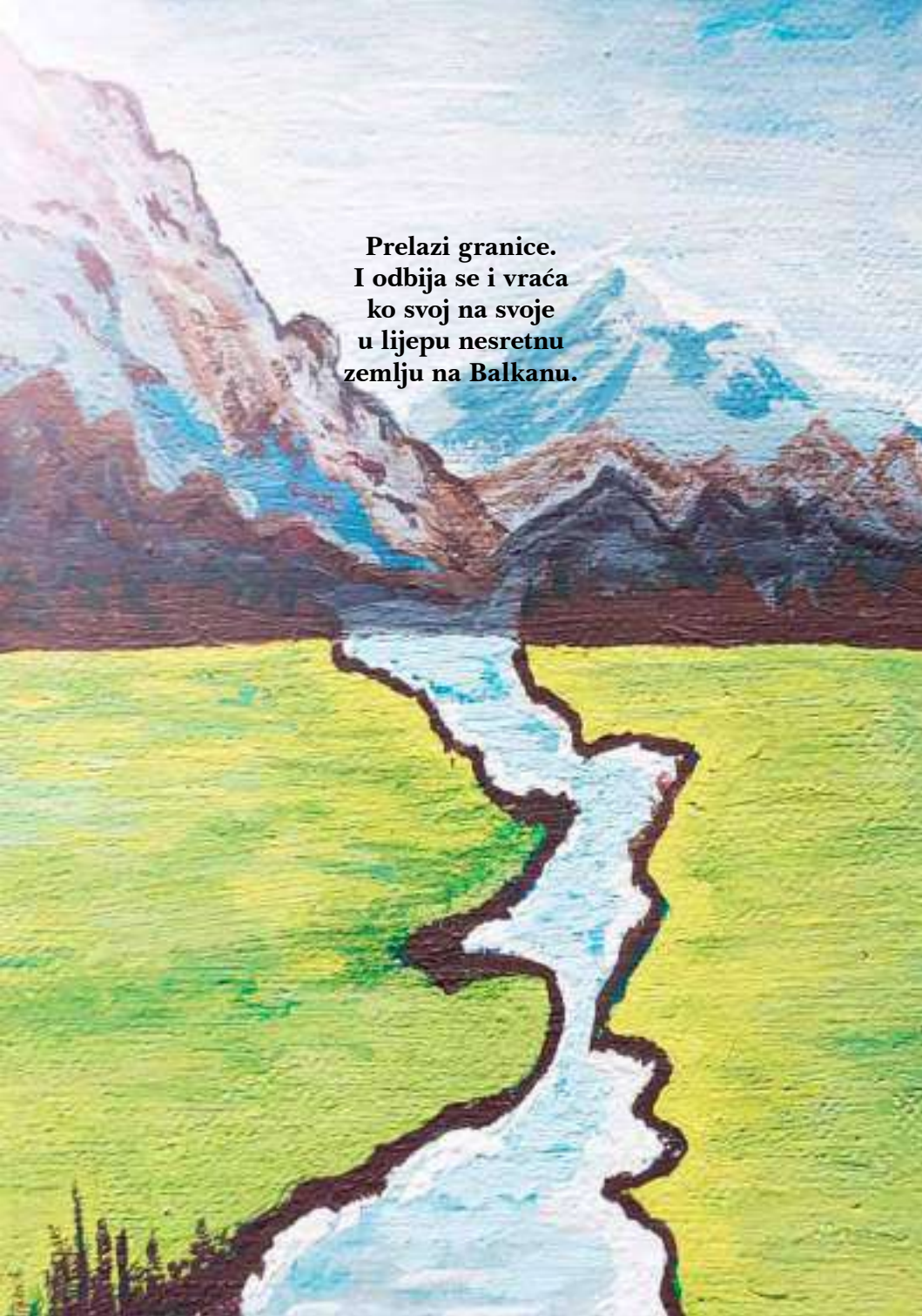
Krik se čuje.

Devet orhideja i ljiljana
sahrani zemlja nesretna.
Hoće li ikad procvjetati više?
Umjesto olovom i čemerom
Balkan pelinom da diše.

Krik majki, očeva.
Krik baka, djedova.
Krik slomljenih orhideja.
Krik odrezanih ljiljana.
Krik njegovanih rana.

Krik se čuje.

Slika:
»Brda Balkana«
Kristina Šolaja

An expressive oil painting of a mountain landscape. In the foreground, a vibrant green field is bisected by a winding river with white rapids and blue water. The middle ground features dark, jagged mountain peaks. The background shows more distant, lighter mountains under a pale sky. The overall style is textured and somewhat abstract, with visible brushstrokes.

**Prelazi granice.
I odbija se i vraća
ko svoj na svoje
u lijepu nesretnu
zemlju na Balkanu.**

Tvoj osmijeh sa zida

Stala mi tvoja slika
na zidu dnevnog boravka.
Latice cvijeća ko oči tvoga lica
prate me od jutra do mraka.

Ostade i parfema miris.
Dišem ga.
Prividaš mi se,
oči umorne, snene.

Vidim ti oči zelene.
Rastem ko iris visoko, do neba.

Mjesec će mi poljupce krasti.
Sliku tvoju čuvam jer mi treba
iz pogleda tvoga da utješim strasti.

Kočija s vrancima

Cujem strašnu grmljavinu.
Lome se oblaci crni.
Munje mi srce paraju.
Tebe još tražim u vinu.
Gdje si sad?

Zapjevaš li ponekad
stihove tebi pisane?
Pleteš li još pletenice?
Sjetiš li se mene i

sanjaš li sretne dane
kad su svati kitili vrance?

Odoljet ću ja munjama!
Hrabrim srce dok sijeva.
Vidim u praznim čašama
tebe s pletenicama...
Dok grmi, kiša lijeva...
čekam kočiju tvoju s vrancima....

Slika:

»Mirisne latice«

Petra Čulo

Stavih sve na zeleno

*T*e noći sam se kladio.
Dušu mi izliječit ćeš!
Na zeleno sam stavio

srce u sto dijelova.
Mjesec mi je svjedok bio.

Zavrtio sam kolo sreće.
Gdje li su oči zelene?
Znaju li? Rulet me neće!

Stade na boju tirkiznu.
Ne zna on. Izgorjet ćeš!
U kvaru je. Suza kliznu.

Što rade mehaničari?
Rulet se umorio.
Za moje srce ne mari.

Na zeleno opet stavljam.
Ljubiti ćeš noćas mene?
Sanjam da rulet popravljam.

Ringišpil

Vrtim se u krug,
beskrajni, blatnjav.

Izgubio sam se.
Ne znam tko sam,
kako izaći iz blata.

Zastanem.
Na satu kazaljke
pokvarene.

Koje je vrijeme?

Koje je mjesto?

Krenem. Korak, dva...
Blato duboko, sve dublje..
Ne mogu izaći! Vrtim se u krug...

Izgubljen
u vremenu
u blatu tonem.

Gazi jesen pjesnika!

I rime ljubavne neizrečene...

Bezgrešna vila Kristina

Da l' me djevu il' vilu
rodila majka
nevinu i milu?
Bezgrešnu Kristinu?

Dok puni mjesec sja
ne idem u mrak.
Neću da me tko vidi
da ljubi me divljak.

Ja sam cura fina,
bezgrešna, Kristina.

A kad puni mjesec prođe
niz ulicu pustu našu
i kad moje vrijeme dođe
više neću biti fina
bezgrešna Kristina.

Ja biti ću crna vila.
Poželjna i mila.

Zapadne li mi tko za oko
nek se čuva najavljujem glasno.
Ljubiti ću ga!
Žarko, strasno.
Ne zvala se ja Kristina!

Slika:

»Put ka sreći«

Kristina Šolaja

Da si me voljela više

U četiri zida samujem.

Ćutim nevolju tešku.
Srce osluškujem. Tiho kuca.

Iskreno je zavoljelo
uz stihove i rime,
žarko je tebe željelo.
Gorjelo usred zime.

Gorjelo i izgorjelo!

Tebi sam se nadao.
Koga sada ljubiš?
Da si me voljela malo više,
oh, kako bi nam dobro bilo!

Iskreno slaži

Nestaješ mi od proljeća!
Otišla. Gubim.
Reče mi, zove me sreća.

Gaziš li gorda, vedra,
kosu tko ti ljubi?
Miluje li ti netko njedra?

Sretna si
Ili dobro lažeš?
Nekad se i lagati mora.

Meni dani crni.
Nasmiješi se. Ne brini,
nije to teško.

Kad te upitaju iskreno slaži:
Voljela ga puno jesam.

Sada uz rubin pati.
Bivši, najdraži.

Najljepši stih

prosti! Uvijek zaboravim.
Previše lijep sam
ime da ti u pjesme stavim.

I svako jutro u zoru
stihove slavuju predam
da pjeva ti na prozoru.

Još uvijek tražim rime
ljubavne. K'o med u saću
što idu uz tvoje ime.

I teško mi ide.
Kako ih pronaći?
Šta ako ti se ne svide?

Ljubav ne stane u stih.
Rekoh to slavuju.
Tebi ga otpratih.

Nek' pjeva ti sva jutra,
zavidni susjedi da čuju.
Pisat ću ti i sutra.

Kad čuješ slavuja glas,
znaj da čeka te netko.
Zapjevaj s njima taj čas.

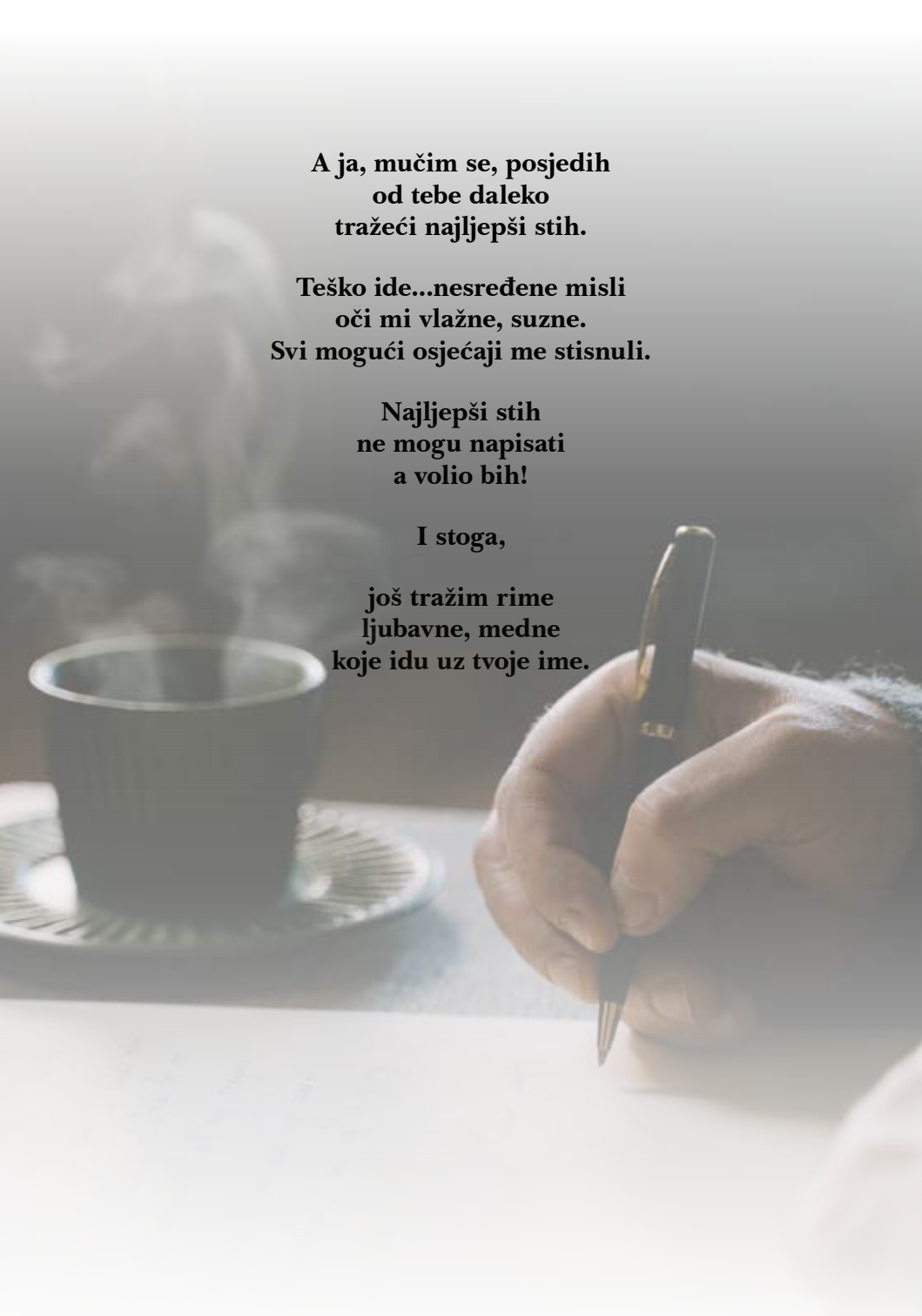
**A ja, mučim se, posjedih
od tebe daleko
tražeći najljepši stih.**

**Teško ide...nesredene misli
oči mi vlažne, suzne.
Svi mogući osjećaji me stisnuli.**

**Najljepši stih
ne mogu napisati
a volio bih!**

I stoga,

**još tražim rime
ljubavne, medne
koje idu uz tvoje ime.**

Uzalud pišem

Ljubavne joj stihove pišem,
odgovor njen je: »Srce
da mi pošalje ne smije«.

Nekad me sanjala
jer ja bijah vrag.
I u snovima lažov.

Rado sam je ljubio.
I sigurno zna: zbog nje
razum sam izgubio.

I zna da mlada sa mnom
gubi zlatno vrijeme.
Pa sad srca šalje drugom.

Prvo poluvrijeme.

A drugo kad dođe napeto će biti.
Sudac može svirati kraj
i sve će zaborav pokriti.

A možda produžetke svira?
Ako sam joj uistinu drag.

.....

Piši dalje! Glasno odsvira.
Lažov jesi, ali nisi vrag.

Da poslušam?

.....

Pišem...

Gdje li je srce moje...

U spomenar zapiši

 smijeh ti je
uvijek bio snažan
meni drag,
ali lažan.

Slijep bijah tad
kao oblak kad kiši
i zvijezdama je nevažan.

Venem polako.

Tiho. Dio po dio.
I pokoju suzu kišim.
Tebi zvijezdo
koju ljubih rad!

U spomenar zapiši:

»Pjesme mi je slao
ljubavi žedan.
I vrijedan.
Ljubio žarko!

I izgorio od osmijeha mog.

Cio.«

BIOGRAFSKI PODACI O AUTORU

PERO TOMIĆ rođen je 12.03. 1959. g. u selu Mišinci, općina Derвента, Bosna i Hercegovina. Osnovnu školu pohađao je u Maloj Sočanici i u Mišincima. Srednju ekonomsku školu je pohađao u Doboju i maturirao 1977. g.

Od 1977. do 1992. g. radio je u Tvornici autodijelova »Mehanika« u Derventi.

Učesnik je više omladinskih radnih akcija uz koje ga vežu lijepe uspomene na drage ljude.

1992. g. preseljava u Zagreb.

Od 1993. g. radi kao trgovac.

Vlasnik je Trgovačkog obrta DERBENT.

U ožujku 2021.g. objavio je zbirku pjesama »Srce sve jače kuca«.

U siječnju 2022.g. objavio je zbirku pjesama »Zlatokosa kraljica Bundeka«. U studenom 2022.g. objavio je zbirku pjesama Kapnu suza – Usne neljubljene.

S A D R Ź A J Z B I R K E

LJUBAVI NIKADA DOSTA	5
Kraljica ledena	7
Rudar	9
Zagrlimo se	11
Ugriz lavice	13
Olujne noći	14
Ne budiš se	15
Crnokosa voljena	16
Ne vjeruj lažima boema	17
Ne ljubi od mene više	18
Zaboraviš tugu	20
Još otrova mi daj	21
Djevica	22
Tko mi polomi iris	24
Vraćaš li kazaljke	25
Surova zavodnica	26
Ne zaboravlja se	28
Mlinac kod Zelića luke	34
Vijenac nade	38
Topla riječ boginje	39
Usne neljubljene	40
Hladne pahulje	42
Vidiš li jesen	43

Povedi me noćas	44
Sava tiho teče	45
Simfonija tuge	47
Kad' li će doći proljeće	48
Vratite se	50
Azaleja i Lea	51
Oči od žada	52
Cvjetaš u mraku	54
Tvoj zarazni osmijeh	55
Ne treba potok suza	56
Stanar u očima tuge	57
Proključaj Etna	59
Na vrhu Kilimandžara	60
Kad vino otvoriš	61
Kapnu suza	62
Razglednica	63
Balkan uzdiše	64
Tvoj osmijeh sa zida	66
Kočija s vrancima	67
Stavih sve na zeleno	68
Ringišpil	69
Bezgrešna vila Kristina	71
Da si me voljela više	72
Iskreno slaži	73
Najljepši stih	74
Uzalud pišem	76
U spomenar zapiši	77
BIOGRAFSKI PODACI O AUTORU	78

Ti ne znaš

koliko volim oči tvoje zelene.

*Tvoj čarobni osmijeh
I kose ti mekane, svilene.*

Ti ne znaš

*kad okreneš mi leđa
koliko srce boli.
Koliko me to vrijeđa.*

Ti ne znaš

*i tuga mi veća
zbog tebe.
Ostavila me i sreća.*

